

GRETA EN DE REUZEN

**ZOË
TUCKER**

**ZOE
PERSICO**

Er was eens een meisje dat midden in
een prachtig bos woonde.

Ze heette Greta.

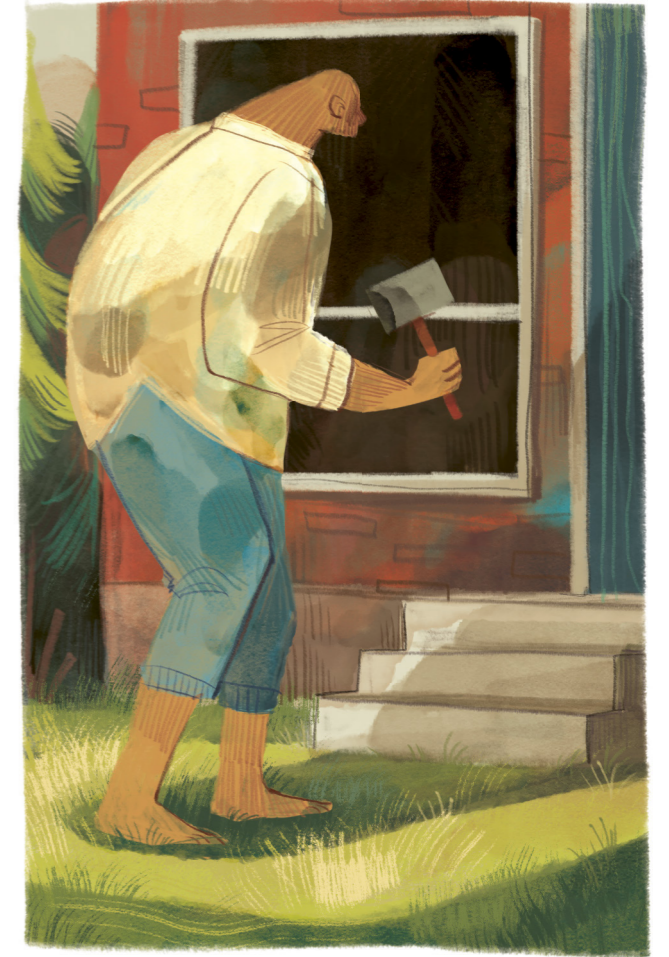
Op een ochtend liep Greta naar buiten,
de tuin in. Toen merkte ze dat er iets vreemds
aan de hand was. Aan de rand van de tuin,
halfverborgen in de schaduwen van
de bomen, stonden de dieren uit het bos.

Een zilverbruine wolf deed een stap naar voren. Zijn staart hing tussen zijn poten. 'Help ons, alsjeblieft', fluisterde hij. 'Er is steeds minder bos over. De reuzen maken ons bos kapot en we kunnen nergens meer naartoe.'

Die reuzen waren er altijd al geweest, al zolang Greta zich kon herinneren. Het waren gigantische, lompe wezens die de grond lieten dreunen. Ze waren *altijd* druk bezig, en dat werd alleen maar erger.

Ze hakten bomen om, zodat ze huizen konden bouwen.

Ze kaptten nog meer bomen, zodat ze grotere huizen konden bouwen.

De huizen vormden dorpen, de dorpen groeiden uit tot steden. De reuzen bouwden fabrieken en winkels en auto's en vliegtuigen. Ze werkten dag en nacht door, en uiteindelijk...

was er bijna geen
bos meer over.

De hebberige reuzen
leken helemaal
vergeten te zijn hoe
mooi het bos was.

Ze zagen de kleine
vogels, de insecten en
de vlinders niet meer.
Ze zagen de beren niet,
die in de schaduwen
beefden van angst.
Niemand zei tegen de
reuzen dat ze moesten
stoppen, want iedereen
was bang voor ze.